

XIII

ПО СЛЕДИТЪ НА НЕПРИЯТЕЛЯ.

Пжтя на неприятеля се чертаеше отъ пожаритѣ, които слѣваха единъ слѣдъ другъ. Явятъ ли се пламъци и димъ, знаеше се, че неприятельтъ е оставилъ тия мѣста. День, два пожаритѣ бѣха показателя на кжде се оттегля неприятеля. На третия день пожаритѣ престанаха и наново се почнаха окопавания. Не остана време да се върне Габара и види Сребърна.

Лазаретътъ се настани въ плитка долина и колкото болни имаше ги събраха на едно. Повечето отъ тѣхъ бѣха изоставени отъ неприятеля презъ бѣгството му.

Началникътъ на лазарета, дребенъ и бързъ човѣкъ, настани болнитѣ, прегледа ги и даде разпореждане кой кжде да бжде изпратенъ. Той виждаше, че нѣма болни отъ заразителна болестъ и нѣкакъ весело се шегуваше съ болнитѣ.

— Тебе кжде да те пратимъ бе, юнакъ, — се смѣеше на единъ ромънецъ, който гледаше изплашено лѣкаря, защото знаелъ, че нашитѣ убивали, а не лѣкували.

— Кждето знаете. — Г-нъ докторе.

— Съгласенъ ли си въ Букурещъ?

— Че тамъ не сж ли нѣмцитѣ? — запита възрадвавъ ромънецътъ, помислилъ си, че може да е станало нѣщо неочаквано.

— Де да знамъ! Ние лѣкаритѣ се занимаваме само съ болнитѣ.

Лѣкарътъ дойде при другъ боленъ и като му видя офицерската форма, го запита по ромънски :

— Но вие, Г-нъ Полковникъ какъ сте изостанали?

Полковникътъ обясни: при отстъплението, когато минавали една долчина автомобилътъ се обърналъ. Тѣкмо въ това време нѣкой извикалъ, че пристига кавалерия. Настало паника. Всѣки бѣгалъ както можалъ. А той като раненъ въ крака се притулилъ задъ една шубрачка и така останалъ.

— То е била голѣма паника, Г-нъ Полковникъ!

— Какво да се прави, — въздѣхна полковника. И като съгледа Желѣзка, попита: нима у васъ вече пребирате такива момчета?